

Sygn. akt III KK 568/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej

w sprawie M. W. i T. Ł. oskarżonych z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 września 2019 r.,

kasacji, wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w S. oraz Naczelnika Urzędu
Celno-Skarbowego w B. na niekorzyść oskarżonych,

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 20 października 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 12 kwietnia 2018
r., sygn. akt II Ka (...) w zaskarżonej części i przekazuje sprawę
M. W. i T. Ł. temu sądowi do rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 20 października 2017 r., sygn. akt II K (...):

- oskarżonego T. Ł. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 2 maja 2014 r. do dnia 18 listopada 2014 r., będąc prokurentem spółki z o.o. „H.” w krótkich odstępach czasu wykonaniu tego samego zamiaru oraz z wykorzystaniem takiej samej sposobności, działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. , D. T. i innymi ustalonymi osobami w S. w lokalu „L.” ul. A. oraz w P. w sklepie A. przy ul. R., urządzał grę na czterech automatach do gier o nazwach i oznaczeniach opisanych w akcie oskarżenia, wbrew przepisowi art. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych bez wymaganej koncesji, przy czym uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. i za to na podstawie wskazanych przepisów skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 41 a § 1 i 2 k.k.s. wykonanie orzeczonej oskarżonemu T. Ł. kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił na okres próby 4 lat oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego i na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zobowiązał osk. T. Ł. do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

- oskarżonego M. W. Sąd Rejonowy uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 2 stycznia 2014 r. do dnia 18 listopada 2014 r. będąc prezesem zarządu H. sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz „T.” sp. z o.o. z siedzibą w W., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru oraz z wykorzystaniem takiej samej sposobności, działając wspólnie i w porozumieniu z T. Ł., D. T. i innymi osobami w S. w lokalach „L.” przy ul. A. i ul. N. oraz w P. sklep A. przy ul. R. urządzał grę na sześciu automatach do gier o nazwach i oznaczeniach opisanych w akcie oskarżenia, wbrew przepisowi art. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, bez wymaganej koncesji, przy czym uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt. 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 §

1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt. 3 k.k.s. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 140 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. w zw. z art. 41 a § 1 i 2 k.k.s wykonanie orzeczonej wobec osk. M. W. kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 lata, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego oraz na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. zobowiązał osk. M. W. do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Na mocy art. 30 § 5 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 i 2 k.k.s. orzekł wobec oskarżonego M. W. przepadek urządzeń do gier i pieniędzy zakwestionowanych w toku postępowania, obciążył obu oskarżonych opłatami i kosztami sądowymi.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli: Prokurator Rejonowy w S., Naczelnik (...) Urzędu Celno - Skarbowego w B., oskarżeni M. W. i T. Ł. oraz obrońca T. Ł..

Po rozpoznaniu zwykłych środków odwoławczych Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. II Ka (...), zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 20 października 2017 r., sygn. akt II K (...), uchylił w częściach dotyczących T. Ł. oraz M. W. i postępowanie karne dotyczące ich czynów umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy w S. wskazał, że mając na uwadze treść prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r. w sprawie II K (...) uznał, iż stanowi on podstawę uchylenia wyroku Sądu I instancji w niniejszej sprawie i umorzenia postępowania wobec M. W. i T. Ł.. Podkreślił przy tym, że pozytywnym skutkiem prawomocnego orzeczenia jest bowiem to, iż nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby, muszą brać pod uwagę fakt istnienia i całą treść prawomocnego orzeczenia sądu.

Obecnie, wyrok sądu odwoławczego na niekorzyść oskarżonych M. W. i T. Ł. zaskarżyli kasacjami: Prokurator Rejonowy w S. i Naczelnik (...) Urzędu Celno-Skarbowego w B..

Kasacja prokuratora zarzucała:

1) rażące naruszenie przepisów prawa materialnego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. przez ich błędną wykładnię prowadzącą do umorzenia postępowania w stosunku do T. Ł. oraz M. W. w oparciu o te przepisy, podczas gdy art. 6 § 2 k.k.s. nie znajduje zastosowania do przestępstw skarbowych, których czasownikowe określenie strony podmiotowej dopuszcza wielokrotność działania sprawcy, a więc m.in. do przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s.;

2) rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez błędne ich zastosowanie wynikające z przyjęcia przez Sąd Okręgowy w S., że w sytuacji prawomocnego skazania T. Ł. oraz M. W. wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), zaszła bezwzględna przyczyna odwoławcza wynikająca z powagi rzeczy osądzonej, co skutkowało umorzeniem postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., podczas gdy zachowanie skazanych nie jest fragmentem czynu ciągłego z art. 6 § 2 k.k.s. przypisanego im w/wymienionym wyrokiem, w związku z czym nie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, a nadto w takiej sytuacji przepadek dowodów rzeczowych powinien być orzeczony na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w S. w części dotyczącej T. Ł. i M. W. oraz uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 20 października 2017 r., sygn. II K (...), w części dotyczącej w/w oskarżonych i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Natomiast w kasacji Naczelnika (...) Urzędu Celno - Skarbowego w B. podniesiono zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego i prawa procesowego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113

§ 1 k.k.s., przez błędne ich zastosowanie wynikające z przyjęcia przez Sąd II instancji, iż w sytuacji wydania przeciwko M. W. i T. Ł. wyroku skazującego przez Sąd Rejonowy w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r. (sygn. akt II K (...)), skazującego ich za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza wynikająca z powagi rzeczy osądzonej, co w rzeczywistości nie miało miejsca, gdyż oskarżeni popełniając przedmiotowe czyny nie kierowali się tym samym zamiarem, lecz takim samym zamiarem, czyny zostały popełnione w innym miejscu, w innej konfiguracji osobowej sprawców i za pomocą innych narzędzi przestępstw w postaci automatów do gier,

- art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s., przez błędną ich wykładnię prowadzącą do umorzenia postępowania w stosunku do M. W. i T. Ł. w oparciu o te przepisy, podczas gdy art. 6 § 2 k.k.s. nie znajduje zastosowania do przestępstw skarbowych, których czasownikowe określenie strony podmiotowej dopuszcza wielokrotność działania sprawcy, a więc m.in. do przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s.,

Na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k., skarżący wniósł o uchylenie punktu I. 1). i 3). zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w S. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Obie kasacje wniesione w tej sprawie okazały się zasadne, a zarzuty przywołane przez skarżących należało w pełni podzielić, choć finalny wniosek zamieszczony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia skierowanym przez Prokuratora Rejonowego w S., zasługiwał na uwzględnienie jedynie w części postulującej uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w S. w odniesieniu do obu oskarżonych. Dalej idący wniosek o uchylenie także wyroku Sądu I instancji – ani nie został umotywowany ani nie znajduje wsparcia w prawnych uwarunkowaniach tej sprawy.

W ocenie Sądu Najwyższego sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przyjmując, że w niniejszej sprawie wystąpiła ujemna przesłanka wskazana w tym przepisie w postaci powagi rzeczy osądzonej. Wniosek taki został wyprowadzony przez sąd odwoławczy w związku

z treścią wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...). Pogląd ten opierał się na założeniu o tożsamości przestępstw skarbowych przypisanych w/w wyrokami z czynem będącym przedmiotem niniejszego postępowania. We wszystkich tych wypadkach chodziło bowiem o zachowania polegające na urządzaniu – w konkretnie wskazanym miejscu - gry na indywidualnie określonym automacie wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 165 ze zm.).

W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd Okręgowy w S. odwołał się do treści wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...), którym przypisano oskarżonym T. Ł. i M. W. popełnienie czynów ciągłych zakwalifikowanych z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., które co do czasu popełnienia obejmują łącznie m.in. okres od dnia 19 sierpnia 2013 r. do dnia 27 marca 2015 r. Natomiast w rozpatrywanej sprawie czas czynów przypisanych osk. M. W. w wyroku Sądu I instancji objął okres od dnia 2 stycznia 2014 r. do dnia 18 listopada 2014 r., a osk. T. Ł. – okres od dnia 2 maja 2014 r. do dnia 18 listopada 2014 r., tj. okres mieszczący się w łącznym czasie popełnienia czynów ciągłych przypisanych prawomocnie wskazanym wcześniej wyrokiem skazującym Sąd Rejonowego w K..

Te właśnie okoliczności dotyczące czasu czynów i podobnej kwalifikacji przemawiały – w ocenie sądu odwoławczego – za poglądem, że zachowanie, o które zostali oskarżeni T. Ł. i M. W. w niniejszej sprawie stanowiło element przestępstw z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełnionych czynami ciągłymi wynikającymi z prawomocnych skazań w wymienionej wcześniej sprawie Sądu Rejonowego w K. , sygn. II K (...).

Sąd Najwyższy nie podziela poglądu co do tożsamości zachowania przypisanego osk. M. W. i T. Ł. przez Sąd I instancji w tej sprawie, z czynami, za które zostali oni skazani w sprawie Sądu Rejonowego w K. wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...).

Nie zmienia tej oceny nawet przyjęcie we wspomnianym wyroku ustalenia, że czyny w nim opisane zostały popełnione w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. Zakres samodzielności jurysdykcyjnej pozwala bowiem uznać, że inne zachowania tych samych sprawców, o zbliżonym przedmiotowo kształcie i zaistniałe w tych

samych okresach, nie spełniają kryterium ciągłości czynu i nie są objęte ujemną przesłanką procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej.

Problem tożsamości czynu polegającego na urządzaniu gry hazardowej w postaci gry na automatach o charakterze losowym, stanowiący materialno - prawny punkt wyjścia do ustaleń w przedmiocie zaistnienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, był już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Odwołać się należy w tym miejscu do wyroku z dnia 19 września 2018 r., w sprawie V KK 415/18 (OSNKW 2018/10/71), w którym Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że: „skoro urządzanie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 u.g.h.), to zachowanie osoby, która nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. Uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. co do którego toczy się jeszcze postępowanie karno - skarbowe, nie stanowi, w tym późniejszym procesie, przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów.”

To stanowisko w pełni znajduje zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy, podobnie jak już zostało ono zaaprobowane także w innych orzeczeniach Sądu Najwyższego, m.in. w wyroku z dnia 19 września 2018 r., V KK 419/18, z dnia 26 czerwca 2019 r., III KK 359/18. Stąd też – nie chcąc powtarzać tej samej argumentacji należy – w tym miejscu - do tych orzeczeń odesłać.

Przypomnieć trzeba również, że koniecznym elementem normatywnym konstrukcji prawnej opisanej w art. 6 § 2 k.k.s. jest „ten sam zamiar”, a nie „taki sam zamiar”, a więc zasadniczy element strony podmiotowej zachowania sprawcy czynu zabronionego, istotnie różnicujący psychiczne nastawienie sprawcy. Także na tę

różnicę zwrócono uwagę w piśmiennictwie stwierdzając, że nie spełnia przesłanki subiektywnej czynu ciągłego sytuacja, w której sprawca podejmuje poszczególne zachowania z nowym zamiarem, pojawiającym się przed rozpoczęciem kolejnych zachowań. Nawet w wypadku skierowania akcji przestępczej przeciwko tym samym dobrom prawnym i zastosowania zbliżonych form podejmowanego zachowania, w takim wypadku sprawca działa wprawdzie z takim samym zamiarem, lecz w odniesieniu do każdego zachowania innym, co wyklucza spełnienie warunku tożsamości określonego w art. 6 § 2 k.k.s. (por. P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski: Kodeks karny skarbowy. Komentarz, WKP 2017, teza 34). Koncepcja ciągłości czynu związana jest z zachowaniem polegającym na popełnieniu niejako „na raty” jednego przestępstwa i nie stanowi jej realizacji popełnianie wielu przestępstw w miarę pojawiania się, czy też tworzenia okoliczności umożliwiających podjęcie kolejnych działań wyczerpujących każdorazowo cały zespół znamion. Chodzi zatem o zachowania podejmowane sukcesywnie, a więc jedno po drugim.

W wypadku oskarżonych T. Ł. i M. W. nie może być żadnych wątpliwości co do tego, że zachowanie polegające na urządzaniu gry w określonej miejscowości, w danym lokalu i przy wykorzystaniu indywidualnie oznaczonych automatów, było przez nich podejmowane każdorazowo ze świadomością naruszenia swoim zachowaniem po raz kolejny przepisów ustawy (wyczerpania wszystkich znamion czynu zabronionego), nawet jeżeli już wcześniej takie gry urządzały przez nich w innych miejscowościach lub w tej samej miejscowości, ale w innym (określonym geograficznie) miejscu. Oskarżeni mieli świadomość, że na każde nowe miejsce określone geograficznie (miejscowość, lokalizacja w danej miejscowości), w którym chcieliby urządzać gry na automatach jako gry hazardowe, wymagana byłaby od nich nowa koncesja na kasyno gry (art. 41 ust. 1 w zw. z art. 42 pkt 3 w zw. z art. 35 pkt 5 u.g.h.). Nie występując o nią i urządzając gry w nowym miejscu, postępowali po raz kolejny wbrew wskazanym przepisom ustawy. Odnotować trzeba przy tym, że różne były geograficzne miejsca popełnienia czynów z art. 107 1 k.k.s przypisanych osk. T. Ł. i M. W. w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w K. przywołanym przez sąd odwoławczy oraz w rozpatrywanej obecnie sprawie. Na znaczenie tej okoliczności z punktu widzenia zagadnienia ciągłości czynu w aspekcie ujemnej przesłanki procesowej w

postaci powagi rzeczy osądzonej, trafnie zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 września 2018 r., V KK 415/18.

W pełni zasadnie zatem właśnie miejsce czynu, a więc indywidualnie określony obiekt, w którym sprawca urządzał gry na automatach wbrew warunkom określonym w ustawie o grach hazardowych, stanowi istotny argument przemawiający przeciwko traktowaniu takiego zachowania od strony prawnokarnej jako tego samego czynu, za którego popełnienie sprawca został już skazany prawomocnie w innym, wcześniejszym postępowaniu karnym, w którym przypisano takie zachowanie w innym miejscu, w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s., a czas popełnienia przypisanego wówczas czynu ciągłego zawierał w sobie czas zachowania sprawcy w miejscu będącym przedmiotem kolejnego postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r., V KS 5/18).

W realiach każdej więc ze spraw, w których wchodzi w grę zagadnienie zastosowania konstrukcji przewidzianej w art. 6 § 2 k.k.s. i wynikających z tego konsekwencji w postaci ewentualności wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, nie można określać granic tożsamości czynu bez odwołania do tego zachowania, które zostało opisane w akcie oskarżenia a następnie, w granicach skargi, przypisane w wyroku skazującym – w kontekście zachowania naruszającego konkretne przepisy ustawy lub warunki koncesji lub zezwolenia.

W przekonaniu Sądu Najwyższego, także druga – wskazana wyżej – przesłanka ciągłości czynu opisana w art. 6 § 2 k.k.s., w postaci „wykorzystania takiej samej sposobności”, nie ma zastosowania w warunkach istniejących w tej sprawie. Powtarzające się zachowania naruszające prawo nie były związane z tą samą okazją lub trwale ukształtowanymi warunkami umożliwiającymi podejmowanie przestępnych zachowań. Te ostatnie, każdorazowo zdeterminowane były przecież nową, pojawiającą się możliwością zainstalowania automatu do gry w nowym miejscu (miejscowości, lokalu), koniecznością przeprowadzenia odrębnych negocjacji, zawarciem nowych umów wynajęcia powierzchni i serwisowania urządzenia. W tych warunkach, jakie towarzyszyły popełnieniu każdego kolejnego czynu naruszającego normę art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 ust. 1 u.g.h., nie było trwałych okoliczności umożliwiających oskarżonemu dokonanie

przestępstwa ani stwarzających ku temu okazję. Każdorazowo zatem, zrealizowanie znamion określonych w ustawie wymagało podjęcia nowych działań, w innym miejscu i skierowanych do innych podmiotów. Nie sposób więc mówić o wykorzystaniu tej samej „trwałej” sposobności.

Z tych wszystkich względów należało uznać za trafne zarzuty zamieszczone w kasacjach obu oskarżycieli wskazujących na rażące naruszenie przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. i art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wobec wadliwego przyjęcia przez sąd odwoławczy tezy o spełnieniu przesłanek czynu ciągłego określonych w art. 6 § 2 k.k.s., która to obraza zdeterminowała treść rozstrzygnięcia tego sądu. Uwzględnienie tego stanowiska skarżących uzasadniało też uwzględnienie ich wniosków – z zastrzeżeniem wyrażonym na wstępie, co do zakresu orzekania postulowanego w kasacji prokuratora. Konsekwencją takiej oceny była konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w odniesieniu oskarżonych T. Ł. i M. W. oraz przekazanie ich sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W jego toku, sąd odwoławczy – będąc związany poglądem prawnym wyrażonym przez Sąd Najwyższy (art. 442 § 3 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.) – ponownie rozpozna wniesione apelacje.

W tych warunkach Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.